

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 36/03-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť GOLDENPLANT, v. o. s., so sídlom Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 41 Cob 162/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť GOLDENPLANT, v. o. s., **o d m i e t a** pre jej neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 10. februára 2003 doručené podanie GOLDENPLANT, v. o. s., so sídlom Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), označené ako „Opakované zaslanie ústavnej sťažnosti“, ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 41 Cob 162/00 zo 14. novembra 2000. Sťažovateľka konkrétne namieta, že krajský súd porušil § 132 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Súd nehodnotil všetky dôkazy, ktoré sťažovateľka uviedla v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu vo Veľkom Krtíši sp. zn. 7 Cb 21/00 z 28. júna 2000. Podľa sťažovateľky súdy hodnotili škodu len na základe záväzkového vzťahu podľa § 373 Obchodného zákonníka. Ďalej uvádza, že „v návrhu a odvolaní predložil aj dôkazy o neoprávnenom zásahu do práva držby a žiadal náhradu škody aj podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súdy však príčinnú súvislosť medzi škodou a protiprávnym konaním odporcu neposúdili podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka“.

Sťažovateľka uvádza, že vyčerpala všetky opravné prostriedky vrátane podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Lehotu na podanie ústavnej sťažnosti pokladá za dodržanú, pretože ide o porušenie základných práv a slobôd, ktorá je v zmysle čl. 12 ods. 1 ústavy nepremlčateľná.

Sťažovateľka navrhuje, „aby senát Ústavného súdu po predbežnom prerokovaní túto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a po vykonaní dokazovania vyniesol tento nález:

Okresný súd vo Veľkom Krtíši v konaní vo veci vedenej pod spis. zn. 7 Cb 21/00 a Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 41 Cob 162/00 porušili právo spoločnosti GOLDENPLANT v. o. s. na ochranu majetku zaručené v čl. 20 Ústava SR, právo na nezávislý a nestranný súd zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd ruší rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 41 Cob 162/00 a vracia vec na ďalšie konanie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 100.000,- Sk.“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde „návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené“.

Ústavný súd zo spisu sp. zn. I. ÚS 154/02 zistil, že o sťažnosti sťažovateľky v tej istej veci ústavný súd už rozhodol tak, že sťažnosť odmietol z dôvodu oneskoreného podania.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd túto sťažnosť sťažovateľky odmieta pre jej neprípustnosť, pretože nedostatok podmienky konania nie je možné v tomto konaní odstrániť.

Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho oneskorené podanie je rozhodnutím „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napadá rovnaké právoplatné rozhodnutie, aké bolo napadnuté

v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako oneskorene podaný. Lehotu dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti, t. j. v danej veci od právoplatného rozhodnutia krajského súdu, ktorú pre podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ustanovuje § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, nemožno odpustiť ani predĺžiť (napr. I. ÚS 84/02).

Z dôvodov, že sťažnosť sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, bolo potrebné túto ako neprípustnú odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2003